

[Margrete Auken]

kommet noget ud af det. Det havde han vistnok ret i.

Men den går ikke, og følgerne ser vi nu. Uanset hvor meget fantasien og konstruktiviteten blomstrer op til og under sessionen, går næsten alle blomsterne ud bagefter. De dør af mangel på vand og næring. Enkelte bliver ligefrem smidt ud. Kun de mere hårdføre af de stedsgrønne klarer sig, deriblandt en stor, modbydelig kaktus, der hedder NKA, som det åbenbart ikke er til at få taget livet af, skønt den er fuldstændig irrelevant og bruger alle vores penge.

I almindelighed er det sådan, at når sagerne går fra de nordiske organer til embedsmandskomiteerne, visner de simpelt hen; enkelte bliver ligefrem kvalt.

Regeringerne har vel de embedsmænd, de fortjener, så skylden for denne elendighed skal ikke placeres hos embedsmændene, men hos vores regeringer, som, når det kommer til stykket, ikke er særlig interesserede i det nordiske. Dette mistrøstige billede er yderligere blevet bekræftet af, at den håbløse »musefældeklausele«, der alt for længe har spoleret de sidste sparsomme rester af nordisk opfindsomhed hos de danske embedsmænd, nu søges udbredt til hele systemet gennem et budgetteringssystem, der ikke giver plads til nogen former for initiativer, i hvert fald ikke til friske penge.

I opremsningen af elendighederne må jeg påtage mig noget af skylden eller sige, at vi parlamentarikere har vores del af ansvaret. Vi er nok lidt for tilhøjelige til at gå i dvale, når vi kommer hjem fra sessionerne, i stedet for at bide os fast i haserne på regering og apparat, så sagerne følges op. De har det simpelt hen for nemt med os.

I stedet for at sige ud i den blå luft eller i disse demagogiske tider til møder og medier, at det nordiske samarbejde er sløvt, ikke er noget alternativ til et yderligere integreret EF-samarbejde osv., skulle man finde frem til elendighedens årsager og så prøve at gøre noget ved dem.

Jeg synes, der er grund til at fastslå, at meget nordisk arbejde faktisk fungerer godt. Væsentlige områder, det tror jeg ikke vi skal være blinde for, kan ganske vist trues i øjeblikket. Noget af det, jeg er nervøs for, er vores højtbesungne pasunion. Hvis EF-pakken skulle blive vedtaget, synes jeg, man bør nævne, at EF-Kommissionen i sin hvidbog

meget klart skriver, hvad tidsplan og hensigt er med hensyn til grænsehindringer. Jeg citerer, hr. formand, fra side 14 i den hvidbog, vi har fået delt ud her:

»... at det så vidt muligt inden 1988 er hensigten at fjerne kontroller og formaliteter fra de indre grænser. I anden etape bør målet være at koordinere politikkerne og tilnærme lovgivningen, således at de interne grænsehindringer og kontroller er fjernet fuldstændig senest i 1992.«

Vi bliver altså nødt til at have en diskussion om, hvad det her kan betyde for det nordiske samarbejde. Jeg synes også, man skal sige i Norden – fru Karen Thurøe Hansen gav en yndig beskrivelse af, hvor glad man er for at have os som bindeled – at vi godt kunne blive en prop i stedet for, altså sådan, at vi ikke længere har grænsekontrol ved Kruså, men er nødt til at lægge den mellem Danmark og Sverige-Norge.

Forholdene er altså truede. Vi skal passe på dem og alligevel selvfølgelig glæde os over, at meget af det kører godt, måske også det, der kører mest på inert.

Derudover kan vi glæde os over en udbredt modstand i Rådet mod at indføre »musefældeklausele« i det nye fællesbudget.

Også jeg vil tilslutte mig glæden over politiseringen af Rådet. Jeg tror, den vil virke fremmende for arbejdet og mere forpligtende for politikerne. Den nye budget- og kontrolkomité kan gå hen og blive et ganske effektivt organ, hvis det bruges rigtigt og vi andre fra Rådet bliver mere opmærksomme på vores daglige forpligtelser med hensyn til opfølgning.

Vi vil i SF godt tage en debat op med socialdemokraterne om en mere dynamisk finansieringsform, så der kan komme gang i hele det nordiske system. Hvordan det nøjere skal være, er det svært at svare på på stedet, men vi trænger i hvert fald til det.

Efter en god og spændende session i Reykjavik med mange ideer og initiativer i 1985 skulle vi nødig opleve, at sessionen i København bliver den, der gravlagde det hele igen.

Tænk, hvor spændende det kan blive, hvis danskerne og dermed de andre for alvor kommer til at diskutere, hvordan det nordiske samarbejde kan forenes med vores EF-medlemskab, så der kommer noget morsomt ud af begge dele! Dette medlemskab vil jo bestå, når vi har sagt nej til EF-pakken.